

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 393 af 22. December 1916, jfr. Lov Nr. 106 af 23. April 1915 og Lov Nr. 306 af 1. December 1915, om Betalingshenstand med Pantegæld.

(Løvforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5199).

Løvforslaget sattes til Forhandling.

Godskesen: Da vi i sin Tid her i Tinget forhandlede om Loven af 22. December 1916, tillod jeg mig at fremhæve, at det forekom mig betænkeligt at vedblive med at forlænge Loven om Pantegældsmoratoriet. Det hedder nu i Bemærkningerne til det Lovforslag, som vi i Dag behandler, at „de Grunde, der foranledigede Lov om Betalingshenstand med Pantegæld af 23. April 1915, stadig foreligger“. Men det er netop det, som jeg tvivler om. Da Løven af 23. April 1915 blev givet, var Forholdet det, at der herskede en meget stor Pengeknaphed, og der herskede Ængstelse, for ikke at sige Panik, paa Pengemarkedet. Kreditorerne søgte at faa deres Kapitaler indbetalt, og Debitorerne havde overmaade store Vanskeligheder ved at skaffe Penge i Stedet. Det var derfor rimeligt og naturligt, at man søgte at komme Debitorerne til Hjælp. Men jeg tror, at Forholdet siden den Tid har forandret sig meget betydeligt. Nu er der ikke længere nogen Pengeknaphed, men snarere maa man vel sige, at der er en temmelig betydelig Pengerigelighed, og saa vidt min Erfaring strækker, er Forholdet heller ikke det, at det nu er Kreditorerne, der er ængstelige og vil have deres Penge ind og falder over Debitorerne, tværtimod er det Debitorerne, der i mange Tilfælde søger at bevæge Kreditorerne til at tage imod deres Penge, fordi Debitorerne under de Forhold, der senere har udviklet sig, ønsker at omprioritere deres Ejendomme og navnlig søger at faa større Prioriteter af offentlige Midler, hvilket under de nuværende Forhold i Almindelighed kan opnaas. Hvis dette er rigtigt, hvis Forholdene saaledes har forandret sig, saa er det dog overmaade betænkeligt at vedblive med de betydelige Indgreb i privates økonomiske Forhold, som der her er Tale om, og dertil kommer endnu en Ting, nemlig det, at i hver Termin er der ganske nor-

malt et vist Antal Prioriteter, som opsiges og altsaa skal indfris, om ikke af anden Grund, saa fordi der hvert Aar dør en hel Del Pantekreditorer, hvis Boer skal opgøres, og saa er det nødvendigt at likvidere de Aktiver, som findes i Boerne, for at kunne betale Penge ud til Arvingerne. Jo længere man derfor forlænger Pantemoratoriet, des flere Retsforhold bliver der, som kommer ind under den paagældende Lov, og des større bliver det Omraade, man senere igen skal afvikle, naar Loven skal træde ud af Kraft. Jeg vil derfor finde, at man ogsaa af den Grund skal betænke sig to Gange paa at blive ved at forlænge Moratoriet, og at man snarere skulde være betænkt paa allerede nu at søge en lempelig Afvikling af de Forhold, som allerede er kommet ind under Loven. Jeg erkender, at min Erfaring paa det Omraade, hvorpaa vi her bevæger os, er begrænset; det havde jeg ogsaa Lejlighed til at fremhæve ved den Diskussion, jeg førte med den højtærede Justitsminister, da den forrige Lov var til Behandling. Men jeg fik netop under denne Diskussion Støtte af flere ærede Medlemmer i denne Sal, som har en langt større Erfaring og Kendskab til saadanne Pengeforhold, end jeg har. Imidlertid holder jeg mig naturligvis for ganske overbevist om, at naar den højtærede Justitsminister nu atter er fremkommet med et Forslag om at forlænge Loven, saa har han sikkert ganske overmaade gode Autoriteter at støtte sig til, og jeg vilde derfor finde det rigtigt, at Sagen blev overvejet nærmere i et Udvalg, som jeg senere skal tillade mig at foreslaa nedsat. Den højtærede Justitsminister vil da faa Lejlighed til at forelægge sine Oplysninger, og hvis det saa virkelig viser sig, at der er de samme stærke Grunde til at komme Debitorerne til Hjælp, som der var, den Gang Loven af 23. April 1915 blev givet, tvivler jeg ikke om, at man baade i Udvalget og her i Salen vil stille sig velvilligt overfor Lovforslaget.

Dalsgaard: Jeg skal erkende, at saavel Tidspunktet for Lovforslagets Fremsettelse som de Udtalelser, den højtærede Justitsminister fremkom med, da Lovforslaget blev indbragt her i Landstinget, er i fuld Overensstemmelse med den Aftale, der blev truffet mellem den højtærede Minister og det Landstingsudvalg, der var nedsat til Behandling af det Forslag, der da forelaa om Pantemoratoriet. Formaålet er nu — saa vidt jeg forstaar, er man